

EM DEFENSO DEL SEXISME!

Emmanuelle Piquet i Lisa Mandel

Traducció d'Enriqueta Gomà

ÀLBUMS IL·LUSTRATS ► COM I PER QUÈ

Temes: igualtat de gènere, assetjament escolar, crítica social, prevenció, sexualitat.

1a edició, abril del 2019

ISBN 978-84-261-4593-2

Rústica, 14,5 x 21,5 cm, 192 pàg.

Preu: 14,42 / **15,00 €** (IVA inclòs)

¡Me defiende del sexismo! (CASTELLANO)

ISBN 978-84-261-4592-5

Sinopsi

Néixer nena o nen canvia la vida. Influència com ens vestim, com ens comuniquem amb els altres, els estudis que fem, les expectatives alienes... La societat assigna a les noies uns comportaments, actituds i rols socials que poden generar patiment.

De la mateixa autora que *He vençut el bullying!*, aquest llibre pretén establir eines perquè les nenes no sofreixin per ser nenes, perquè no continuïn acceptant les obligacions de ser el que no volen ser ni situacions que les facin sentir inferiors o atacades.

Sobre el llibre

Aquest llibre presenta 14 testimonis de noies que troben idees i solucions per aturar el masclisme i no patir-hi més. I això, gràcies a l'estratègia de defensa d'Emmanuelle Piquet, també anomenada «fletxa de resistència», que fa que la incomoditat canviï de bàndol.

Són tàctiques originals i adaptables que permeten a les noies reaccionar per elles mateixes de manera eficaç en situacions com comentaris desagradables sobre el físic, el repartiment desigual dels espais del pati, els petons forçats, les activitats prohibides...

Emmanuelle Piquet

És psicopràctica, especialista de l'Escola de Palo Alto, de la qual és representant a Europa, i forma professionals en teràpia breu i estratègica. Va fundar els centres Chagrin Scolaire especialitzats en la gestió del patiment a les escoles, tant de professors i alumnes com de les seves famílies.

Lisa Mandel

Ha publicat nombroses obres de crítica social i política per les quals ha rebut l'elogi de festivals com el d' Angulema o Montreuil (per obres com *Esthétique et filatures*, *série HP* o *Sociorama*). Col·labora amb el diari Le Monde amb la seva tira setmanal *La Famille Mifa*. Realitza també obres per al públic infantil i juvenil. Algunes de les seves sèries com *Nini Patalo* han sigut adaptades a la TV.

De la mateixa sèrie ➔

Enllaços d'interès

- ➔ Web de Chagrin Scolaire
- ➔ Ressenya *Femina* de *Je me défense du sexisme*
- ➔ Ressenya *Addict Culture* de *Je me défense du sexisme*
- ➔ Ressenya *Apprendre à éduquer* de *Je me défense du sexisme*

«En realitat,
el que
magradaria
seria ser
invisible»

Actualment ningú no em tria per al seu equip a educació física, i algunes bromes em fan molt de mal, com les juguesques en què qui perd m'ha de fer un petó.

NI ELS PASSA PEL CAP DEIXAR DE DIR-HO DAVANT MEU. És com si em veiessin com un objecte sense vida. Per

no parlar dels «no m'agraden les grasses» que m'etriben les poques vegades que m'agrada un noi i miro de fer-l'hi saber.

El que em sembla horrible de debò és quan les que es riuem de mi són noies. Més aviat ens hauriem d'ajudar entre nosaltres, no?

QUAN M'INSULTEN PEL MEU PES, no dic res i faig com si no ho hagués sentit. Amb el temps he arribat a aprendre a tapar-me les orelles. A més, intento no menjar al menjador ni al pati perquè no em facin comentaris i em poso roba tan ampla com puc, sobretot de color negre o gris perquè no se'm vegi gaire. En realitat, el que m'agradaria seria ser invisible.

PER SORT TINC AMIGUES SIMPÀTIQUES que em diuen que no en faci cas, que són idiotes, però igualment em fa mal.

De ben petita ja vaig demanar-li a la mare que em portés a una dietista per aprendre a fer règim. Fela quart de primària. Al principi va anar bé, vaig perdre cinc o sis quilos i em sentia una mica millor, encara que a l'escola continuessin rient-se de mi.

22

El meu consell ► de psicòloga

EVIDENTMENT, TAMBÉ HI HA NOIS DE QUI LA GENT SE'N RIU PERQUÈ TENEN PROBLEMES DE PES I ESTAN GRASSOS.

Però la gran majoria d'infants i adolescents que rebo perquè han desenvolupat problemes com l'anorèxia nerviosa (per restricció o amb vòmits), la bulímia o que, senzillament, s'imposen règims permanents amb rebots greus pel que fa al pes, són noies. Actualment l'exigència d'estar prima és per a les noies. També podríem dir que se'ls trastorna el cos perquè se'ls imposa el que íntimament no volen.

Quan diem que cal fer un gir de 180 graus, hem de veure què fa l'entorn i que no està bé; però sobretot mirar què ha fet la persona mateixa sense resultat, i proposar-li de fer el contrari.

En el cas de la Maria, es pot fer un esquema per veure millor els problemes:

El que cal interrompre aquí són les fletxes discontinues, perquè empitjoren el problema, segons el que diu la Maria.

PER MI, LA FLETXA MÉS PERILLOSA ÉS LA QUE DINS EL SEU CAP LI DIU «EL QUE SIGUI MENYS CONTINUAR SENT GRASSA». L'hi ha ficat al cap un d'aquests dictats de la societat, segons el qual una noia ha d'estar prima per poder ser guapa i existir. Per això la Maria pensa que no podrà ser mai feliç si està grassa. El rebuig absolut al seu cos li impedeix acceptar-se, ser forta i fer-se respectar pel que és.

Llavors li faig una pregunta que sovint és molt dolorosa, però que realment pot desbloquejar problemes com el seu:

«Maria, per poder-te ajudar a respondre de manera eficaç la gent que es riu de tu i et maltracta a l'escola, abans t'he

26

27

Què volen dir les paraules...

Misoginia

El diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans en dona una definició ben curta: «aversió a les dones», que en parla com si fos un sentiment. També consisteix en el fet d'expressar-ho. Es forma a partir de les paraules gregues *misos*, «odi», i *gíné*, «dona».

La misoginia està molt estesa a les societats actuals i s'expressa en diverses formes, que van des de la intolerància fins a la desigualtat en el tracte, des de la violència simbòlica fins a la violència física.

Negar a les dones competències, valor, o prohibir-los un poder únicament per motiu del seu gènere és misoginia.

Les conseqüències de la misoginia en la societat les constaten moltíssimes situacions. Aquí en tenim algunes:

A Catalunya, 9 de cada 10 excedències per tenir cura de familiars les agafen les dones. **La diferència de salari entre homes i dones per fer una feina idèntica (l'anomenada «bretxa salarial») és del 26%.**

Com més pugem en l'escala de poder d'una empresa, menys dones hi trobem. Fins i tot en les feines femi-

nitzades, els llocs de poder els ocupen més homes que no pas dones.

El 80% de les persones que opinen als mitjans de comunicació (la televisió, els diaris i la ràdio) són homes, segons dades del grup on són les dones.

La violència física es dona sovint a les parelles: el 2018 31 dones van morir assassinades per les seves parelles o exparelles homes als Països Catalans. Els mitjans de comunicació en parlen sovint com a «crims passionals», «crims per amor» o «drames de ruptura» i difonen la idea que la passió, l'amor o la gelosia poden explicar aquests actes extrems, i s'obliden que aquesta mena de delictes els cometem gairebé exclusivament els homes. Així mateix, les violències sexuals (agressions, intents de violació o violacions) els pateixen majoritàriament les dones.

No fa molts anys que s'estudia la misoginia, però fa tant de temps que és present que costa fer-la desaparèixer: deixa una petjada molt profunda.

Evidentment, al llarg dels segles i dels anys ha evolucionat i no s'ha fixat en les mateixes realitats. Per exemple, el prejudici que les dones no conduïen tan bé com els homes només va poder néixer al s. XX; però és el mateix que deia, abans del naixement de

54

55